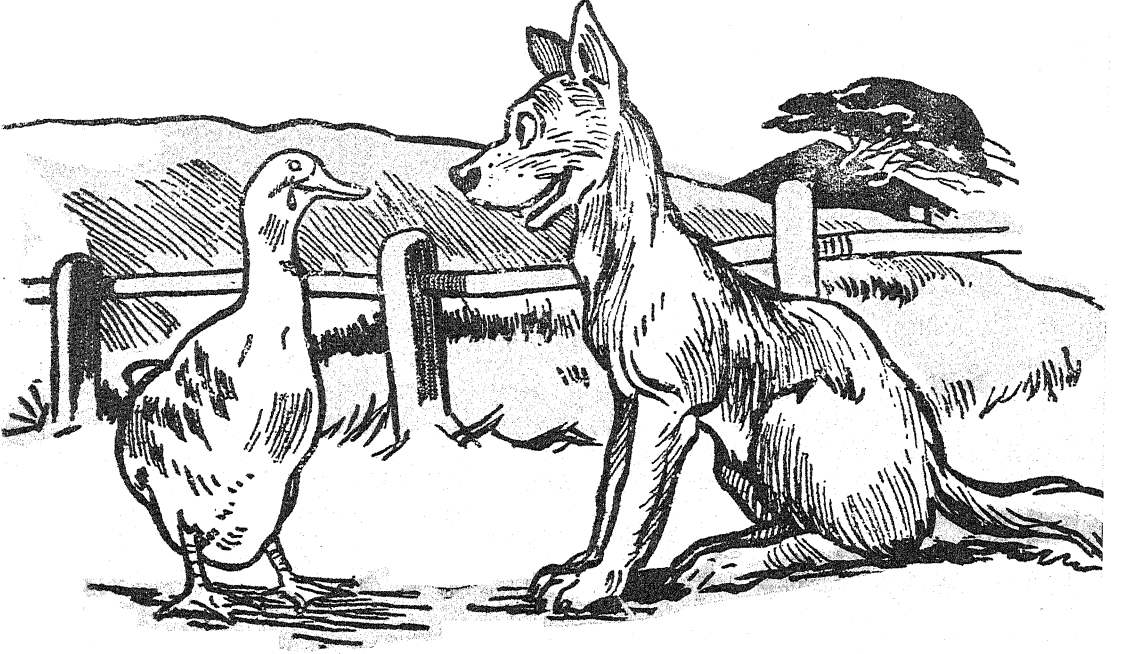

வீரன் அதன் அருகே சென்றது. மிகுந்த இரக்கத்துடன், “ஏன் தங்கச்சி அழுகிறாய்? என்ன காரணம்?” என்று கேட்டது.

“ஒன்றுமில்லை, அண்ணா! என் உயிர் நாளையோடு போகப் போகிறதே என்ற கவலைதான்” என்றது வாத்து.

“என்ன, நாளையோடு உன் உயிர் போகப்போகிறதா?”

“ஆம், அண்ணா! என்னை இவ்வளவு நாளும் வளர்த்து வந்த எஜமானன் நாளைய என் உயிரை வாங்க போகிறாராம். நாளையக்கு அவருடைய மாப்பிள்ளை ஊரிலிருந்து வருகிறார். அவருக்கு ஒரு விருந்து வைக்கப் போகிறார்களாம். அது தான்.....” இதற்கு மேல் அதனால் பேச முடியவில்லை. தெரண்டை அடைத்துக்கொண்டது. கண்களிலிருந்து ‘மள மள’ என்று கண்ணீர் வந்தது.

மரத்தடியில் கஸ்தூரி கிடப்பதைக் கண்டாள். உடனே, அவளுக்குப் 'பகீர்' என்றது.

“ஐயோ” என்று அலறிக்கொண்டே அதைப் போய்த்
தூக்கினாள். உடம்பெல்லாம் இரத்தமாக இருந்தது. அப்
க.ந.—2

“எங்கே அம்மா கஸ்தூரி? வீரனுடன் வெளியே போயிருக்கிறதா?” என்று கேட்டாள் சீதா.

“இல்லை. அம்மா! கஸ்தூரி யாரோ ஒருவருடையதாம். அவர் வந்து, அதை வாங்கிக்கொண்டு போய்விட்டார்” என்றாள் அம்மா.

இதைக் கேட்டதும் சீதாவும் முரளியும் திடுக்கிட்டார்கள்.

“நிஜமாகவா, அம்மா! அவர் யாரம்மா? நான் போய் வாங்கிக்கொண்டு வந்துவிடுகிறேன். பணம் கொடுத்தால் தரமாட்டாரா அம்மா? ஏனம்மா கொடுத்தாய்?” என்று கோபத்துடன் கேட்டான் முரளி.

“வா அண்ணா! அப்பாவிடம் போய் ரூபாய் வாங்கிக் கொண்டு நாம் போகலாம். கஸ்தூரியை வாங்கிப்போனவர் எங்கே அம்மா இருக்கிறார்? சொல்லம்மா!” என்று அம்மா வின் தோளைப் பிடித்துக் குலுக்கிக்கொண்டே கேட்டாள் சீதா.

“அவர் யாரோ, எனக்குத் தெரியாது. ‘வாத்து என்னுடையது. அதை நீங்கள் தருகிறீர்களா, அல்லது போலீஸில் சொல்லட்டுமா?’ என்று கேட்டார்; பயந்து போய்க் கொடுத்துவிட்டோம்!” என்றாள் அம்மா.

சீதாவுக்கும் முரளிக்கும் என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. கலங்கிய கண்களோடு வாசலில் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அந்தச் சமயம் வந்துவிட்டது வீரன். அது தாவிக்கொண்டு சந்தோஷமாக அவர்கள் அருகில் வந்தது. ஆனால், அதை அவர்கள் ஓடிப்போய் எதிர் கொண்டு அழைக்கவும் இல்லை; மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்கவும் இல்லை!